

Princezny
a zvířátka
Měsíční tajemství

Paula Harrisonová

Princezny a zvířátka: Měsíční tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Paula Harrisonová
Princezny a zvířátka: Měsíční tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Princezny
a zvířátka
Měsíční tajemství

Paula Harrisonová

CPress
Brno
2018

Princezny a zvířátka Měsíční tajemství

Lulu se zadívala na malé lvíče stulené v její posteli. Hebké břicho se mu pravidelně zdvihalo, jak klidně oddechovalo ze spaní.

„Neboj se, Chomáčku,“ zašeptala mu.

„Princezny Záchranářky už jsou na cestě.

My tě v tom nenecháme.“

Pro Teri, kterou jsem potkala na cestě

Kapitola 1

Ákrobacie ve větvích

Princezna Lulu se oběma rukama chytila nejnižší větve a začala se na ní houpat. Po několika zhoupnutích se vyšvihla tak vysoko, že se mohla zavěsit nohama za další větev.

Vlnité černé vlasy jí povlávaly ve větru. Na sobě měla krátké žluté šaty poseté drobnými zlatými korálky. Byly to šaty, ve kterých obvykle lezla po stromech, a momentálně byly velice zaprášené. Na levé ruce měla svůj oblí-

bený šperk – prstýnek se zářícím žlutým topazem.

Asi v polovině stromu rostla dlouhá rovná větev, téměř stejně hladká jako hrazda v její domácí tělocvičně. Tam cvičila moc ráda, ale tady, kde ji zalévala sluneční záře a po tváři hladil vánek, to bylo ještě lepší.

Po levé straně stál královský palác země Undala s rozlehlým nádvořím a fontánou, vpravo se tyčila obvodová zeď, za níž se rozkládaly zlatavé pastviny savany. V dálce viděla slona se zdviženým chobotem, který se časně ráno vydal k napajedlu.

Lulu se usmála a obrátila se zpět ke větvi. Zajímalo ji, jestli by na ní dokázala udělat hvězdu. Vzpřímila se a soustředila pohled přímo před sebe. Byla celá rozechvělá vzrušením. Potom

vytočila jednu nožku, zdvihla ruce do výšky a připravila se na přemet stranou.

„Hepčííí!“ rozlehlo se zdola ohlušující kýchnutí a Lulu leknutím nadskočila. Zavravorala a málem spadla ze stromu. Honem se chytila kmene a podívala se dolů na zem.

Pod stromem stál princ Olaf a hleděl na ni zpod svého blondátého vrabčího hnízda. Lulu si povzdychla. Olaf přijel navštívit Undalu s rodiči, králem a královnou Finie, a od samého příjezdu jí byl neustále v patách. Při dřívějších setkáních na královských plesech a hostinách jí připadal moc milý. Ale teď začínala mít pocit, že je to takový malý všeználek.

Olaf znovu kýchl. „Promiň!“ omluvil se. „Jen jsem se díval. Moc rád se učím akrobatické a cirkusové kousky. Právě včera jsem je tréno-

val ve tvé tělocvičně. Třeba bych tě mohl něco z toho naučit?“

Lula se svezla z větve a přistála před ním s rukama v bok. „Tys cvičil v *mojí* tělocvičně?“

„Přesně tak,“ zazubil se Olaf, kterému to zřejmě vůbec nepřipadalo divné. „A myslím, že začínám být fakt dobrý v chůzi po kladině.“

„Opravdu?“ založila si Lulu ruce na prsou. „A kolikrát jsi tedy spadl?“

„Ále, jen párkrát.“ Olaf vypadal, že se ani trochu nestydí. „Chceš, abych ti ukázal, jak se to dělá? Kdybys měla strach, můžu tě držet za ruku.“

Lulu zajiskřilo v očích. Olaf je ten nejotravnější a nejnafoukanější princ, jakého kdy potkala! „Ne, díky!“ odsekla. „Já udělám na kladině tisíc hvězd a určitě k tomu nepotřebuju nikoho, kdo mě bude držet za ruku!“ Už už se chystala

dodat, že mu předvede, co umí, když ji přerušilo zazvonění gongu, který volal k snídani.

Lulu přiběhla do paláce s Olafem v patách. Dnes ráno chtěla vyrazit do savany s královským rangerem Walterem a nechtěla se opozdit. Proběhla palácovou chodbou, kterou lemovaly police s nádhernými dřevorezby zvířat. Vedle dveří visel obrovský obraz lva stojícího pod fontánou. Ve velké síni právě služky chystaly podnosy se snídaní. Lulu si rychle našla místo u dlouhého dřevěného stolu.

„Dobré ráno, Lulu. Dobré ráno, Olafe,“ pozdravila je s vřelým úsměvem královna Šání, Luluina maminka. „Viděl někdo z vás lady Maliku?“

Lulu zavrtěla hlavou a naložila si na talířek několik teplých rohlíčků s máslem.

„Já ne, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl princ Olaf s rozmáchlou úklonou. „Ale půjdu se po ní podívat, jestli si to přežete.“

Lady Malika byla královnina sestra, která žila na druhém konci Undaly. Byla to velká dálka, a tak je příliš často nenavštěvovala. Patřil jí veliký cirkus ve městě, které Lulu jednou navštívila jako malá holčička. Podobně jako delegace z Finie přijela Malika do paláce na několik týdnů.

„Děkuji ti, princu Olafe. Ale není třeba. Jen mě napadlo, kde může být, když je její pokoj prázdný,“ vysvětlila královna Šání. „Snad měla dnes ráno nějakou důležitou práci, a tak odešla z paláce časně.“

Lulu se mračila na prince Olafa, který její mamince zdvořile nabízel rozpečené rohlíčky,

a nejvíc na světě si přála, aby místo něj byly přijely na návštěvu její kamarádky, princezny Emilka, Klarabela a Džaminta. Věděla, že by si Undalu s jejími rozlehlými pastvinami, kde se to jen hemžilo divokými zvířaty, ihned zamilovaly. Roztouženě si povzdechla právě ve chvíli, kdy se pod oknem rozlehlo hlasité zatroubení na roh.

„To je Walter! Určitě už se chystá jet,“ zvolala a rozběhla se ze síně k přednímu schodišti.

„Pomalu, Lulu! Musíš pořád všude tak lítat?“ volala za ní královna.

Lulu si naskočila do terénního auta vedle Waltera, který se na ni usmál. „Tak jedem!“ vykřikla.

Namířili si to mezi vysoké palácové brány, až jim od kol odletovaly spršky červené hlíny.

Kapitola 2

Princezna divočiny

Walter je vezl po hrbolatých lučinách. Opatrne, obloukom minul stádečko pasoucích se slonů. „Určitě se budeš chtít podívat na lvici,“ řekl a vyhrnul si rukávy kostkované košile.

„Ano, prosím!“ Lulu se radostí rozzářily tmavé oči. „Třeba si dnes lvíčata půjdou ven hrát.“

Walter zpomalil džíp před hloučkem keřů a zaparkoval ho pod vysoký strom.

„Jdu se podívat na zvířata k napajedlu,“ oznámil. „Nezapomeň, co jsem ti říkal: musíš zůstat v autě. Není bezpečné, aby ses procházela venku sama.“

Lulu přikývla. Ale jakmile ranger zmizel z dohledu pod svahem, vyskočila ze sedadla. Měla pocit, že kdyby zůstala sedět ještě vteřinu, musela by snad vybuchnout. Chytila se nejnižší větve stromu, pod kterým auto stálo. Vytáhla se nahoru, chopila se další větve a pak té další. Bez potíží šplhala vzhůru, až se ocitla na samém vrcholku a pod ní se rozprostíralo celé království Undala.

Míle a míle zlatavých trav se čeřily ve vánku. V dálce se po pláni zvolna šinulo stádo černobílých zeber. Lulu však zebry tolik nezajímaly. Viděla je snad stokrát. Upřela oči do do-

líku v rudé, sluncem rozpálené zemi. Vtom se hned vedle dolíku zachvěl keř a vykoukla z něj drobná tlapka.

Lulu se radostně zazubila, příkrčila se na větvi a jednu paži ovinula kolem kmene. Na tenhle okamžik čekala celých dlouhých šest týdnů, už od chvíle, kdy si lvice vyhrabala tenhle dolík vedle svého doupěte. Měla dobrý přehled o všech zvířatech, která se potulovala v okolí paláce, a věděla, že lvíčata už musí být každou chvíli připravená poprvé opustit doupě. Nemohla se dočkat, až je konečně uvidí na vlastní oči!

Z dolíku se ozvalo hluboké zavrčení a potom se objevila lvice. Zvolna vykráčela z doupěte a důkladně zavěťřila ve vzduchu do všech směrů. Spokojená, že se kolem nenachází

žádné nebezpečí, se uložila na prašnou zemi a znovu zavrčela. Nato se z doupěte vysoukalo pět malých lvíčat. Začala vesele poskakovat kolem matky. Na slunci zářily jejich zlatavé kožíšky. Nejmenší z nich se pracně vyškrábalo na matčina záda. Znovu a znovu přepadávalo, ale nakonec se mu náročný výstup podařil a mládě zmožené únavou téměř ihned usnulo.

Lulu se při tom pohledu usmívala. Pět lvíčat, to byl opravdu početný vrh, a navíc byla tak roztomilá. Usadila se na větvi ještě pohodlněji, ale vtom jí zvuk blížících se kroků připomněl, že sem nepřišla sama. Walter si rukou clonil oči upřené vzhůru do větví.

Lulu mu zamávala, rychle sešplhala zpátky dolů a seskočila na sedadlo džípu.

Walter nasedl do auta a s trhnutím ho rozjel. „Myslel jsem, že máš čekat v autě. Venku může být nebezpečno,“ řekl.

„Já vím. Omlouvám se, Waltře,“ odpověděla Lulu. „Ale neboj se, nikde jsem se netoulala. Jen jsem vylezla rovnou nahoru na strom. A víš co?“ zazubila se na rangera šťastně. „Lvíčata už si vyrazila ven hrát – a je jich pět!“

Walter zavrčel. „Ale mohla jsi z toho stromu spadnout. Co by tomu řekli král a královna?“

„Já a spadnout? Nikdy!“ odvětila Lulu se smíchem. „Vylézt na tenhle strom je hračka a vidět ta malá lvíčátka stálo za to. Díky, žes mě vzal s sebou.“

Walter znovu cosi zavrčel a podíval se na ni zpod huňatého obočí. „Takže jsi se mnou nešla jen proto, aby ses zbavila toho prince?“

Lulu se na něj vážně zahleděla. „Chtěla jsem jen vidět ta lvíčata, to ti přísahám.“

Walter si s úsměvem odfrknul a zatočil džíp. Jako královský ranger měl na starosti ohromnou rozlohu pastvin a všechna zvířata. Lulu věděla, že si ji na dlouhé cesty bere rád s sebou. Ale na tom, že se ráda na chvíli utrhla od prince Olafa, bylo taky něco pravdy.

Později musí napsat ostatním princeznám dopisy, kde jim poví o lvíčatech. Dívky si společně daly tajný slib, že budou vždycky pomáhat živým tvorům v nouzi, a už se jim podařily dvě odvážné záchranné akce. Lulu se po kamarádkách hodně stýskalo a také věděla, že je zprávy o malých lvíčatech budou určitě zajímat. Moc si přála, aby je její kamarádky mohly vidět na vlastní oči.

